

Sygnatura akt: I ACa 16/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Barbara Lewandowska

Sędziowie: SA Monika Koba

del. SSO Elżbieta Milewska-Czaja(spr.)

Protokolant: stażysta Agata Karczevska

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2015 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w G.

o ustalenie

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 12 września 2014r., sygnatura akt IX GC 630/13

I/ zmienia zaskarżony wyrok:

a) w punkcie II (drugim) w ten sposób, że oddala w tej części powództwo;

b) w punkcie III (trzecim) w ten sposób, że zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 14.417 (czternaście tysięcy czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

II/ umarza postępowanie apelacyjne wywołane apelacją powoda;

III/ zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 110.800 (sto dziesięć tysięcy osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

I ACa 16/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12.09.2014r. Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie z powództwa (...) Spółki z o.o. w W. przeciwko (...) S.A. w G. w pkt I oddalił powództwo o ustalenie, że oświadczenie złożone przez pozwanego w piśmie z dnia 3.04.2013r. oraz w piśmie z dnia 26.04.2013r. o wypowiedzeniu w części umowy sprzedaży energii wytwarzanej w (...) z dnia 12.04.2010r. nie wywołało skutku prawnego i w rezultacie umowa ta pozostaje w mocy co do wszystkich swoich postanowień;

w pkt II ustalił, że oświadczenie złożone przez pozwanego w piśmie z dnia 26.04.2013r. o rozwiązaniu w części ramowej umowy sprzedaży praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia z dnia 12.04.201 Or. nie wywołało skutku prawnego i w rezultacie umowa ta pozostaje w mocy co do wszystkich swoich postanowień; w pkt III orzekł o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy orzekając oparł się na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych:

W dniu 12 kwietnia 2010 r. pomiędzy powodem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W., jako sprzedającym, a pozwanym (...) Spółką Akcyjną w G., jako kupującym, zawarta została umowa Sprzedaży (...) Elektrycznej Wytwarzanej w (...) Nr (...) (umowa (...)). Przedmiotem niniejszej umowy było określenie warunków sprzedaży energii elektrycznej, która miała być produkowana w wybudowanej przez powoda na (...) o mocy całkowitej 30 MW składającej się z 12 turbin o mocy 2,5 MW każda, firmy (...), ze środków pochodzących z kredytu długoterminowego uzyskanego przez powoda. Planowana data rozpoczęcia wytwarzania przez (...) energii elektrycznej ustalona została na dzień 1 sierpnia 2011 r., jednakże przewidziano, że data ta mogła zostać zmieniona zgodnie z art. 18 ust. 5 umowy. Pierwotnie umowa miała wejść w życie z dniem otrzymania przez powoda koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej w odnawialnych źródłach energii oraz przekazania pozwanemu informacji o tym, że otrzymał taką koncesję wraz z przesłaniem kserokopii ww. koncesji potwierdzonej za zgodność z oryginałem. Umowa zawarta została na czas oznaczony wynoszący 15 lat od daty wejścia jej w życie i za zgodą stron mogła być przedłużona na kolejny czas oznaczony. W art. 17 ust. 10 umowy przewidziano możliwość wypowiedzenia umowy przez pozwanego z zachowaniem 1-miesięcznego terminu wypowiedzenia, w przypadku nieotrzymania przez powoda koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej do dnia 31 grudnia 2012 r. Jednocześnie na podstawie art. 17 ust. 6 pkt b) strony zastrzegły na rzecz pozwanego możliwość rozwiązania umowy ze skutkiem natychmiastowym w przypadku nieuzyskania w terminie 12 miesięcy od planowanej daty rozpoczęcia działalności koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej lub utraty przez powoda takiej koncesji i nieuzyskania nowej koncesji w ciągu 6 miesięcy. Do powyższej umowy strony zawarły trzy aneksy. Aneksem nr (...) z dnia 20 grudnia 2011 r. zmieniona została planowana data rozpoczęcia działalności na dzień 30 września 2012r. Aneksem nr (...) z dnia 22 sierpnia 2012 r. przedłużono wyznaczony powodowi termin na uzyskanie koncesji do dnia 31 marca 2013 r. Jednocześnie zmienione zostało brzmienie art. 17 ust. 10, w ten sposób, iż dopuszczono możliwość wypowiedzenia umowy przez pozwanego z zachowaniem 1- miesięcznego terminu wypowiedzenia, w przypadku nieotrzymania przez powoda koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej do dnia 31 marca 2013 r. Natomiast aneksem nr (...) z dnia 17 stycznia 2013 r. postanowiono, że zawarta przez strony umowa weszła w życie w dniu 17 listopada 2012 r. i od tego dnia pozwany zobowiązany był do dokonywania zakupu i przyjmowania na własność energii elektrycznej od powoda. Aneks numer (...) został zawarty w interesie powoda, aby umożliwić mu sprzedaż pozwanej spółce energii elektrycznej w okresie rozruchu, tj. w okresie 90 dni od dnia uruchomienia poszczególnych turbin, kiedy to pozwany może dokonywać zakupu energii przed uzyskaniem przez sprzedawcę koncesji. Jednocześnie aneksem nr (...) zmieniono brzmienie art. 2 ust. 1 lit d umowy odnoszącego się do definicji (...) oraz załącznika nr 1 do umowy, dokonując zmiany mocy całkowitej 30 MW na 32,5 MW oraz ilości turbin z 12 na 13 turbin o mocy 2,5 MW każda firmy (...).

W dniu 12 kwietnia 2010 r. strony zawarły również Ramową Umowę Sprzedaży Praw Majątkowych wynikających ze Świadectw Pochodzenia Nr (...) (umowa (...)). W Preambule do umowy wskazano, że celem stron umowy jest nawiązanie długoletniej współpracy w zakresie nabywania przez pozwanego praw majątkowych pochodzących ze świadectw pochodzenia energii wytworzonej na (...), kupowanej przez pozwanego w okresie 15 lat od końca pierwszego miesiąca kalendarzowego, w którym powód rozpocznie wytwarzanie i sprzedaż na rzecz pozwanego energii elektrycznej. Wskazano także, że kupujący jest zainteresowany długoletnim zakupem Praw Majątkowych wynikających ze Świadectw Pochodzenia od Sprzedającego a poprzez zawarcie niniejszej Umowy - uzyska stałą cenę za Prawa Majątkowe wynikające ze Świadectw Pochodzenia, podlegającą indeksacji o średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem z roku kalendarzowego poprzedzającego rok, dla którego oblicza się cenę Praw Majątkowych, określony w komunikacie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, ogłoszonym w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej Monitor Polski.

Przedmiotem umowy było określenie warunków sprzedaży wszystkich praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia energii elektrycznej wytwarzanej na (...) (wolumen brutto, razem z ilością praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia energii elektrycznej w ramach potrzeb własnych (...)), w ilości odpowiadającej ilości energii elektrycznej wytworzonej na (...) i pomierzonej przez układ pomiarowo-rozliczeniowy, na warunkach określonych w umowie.

(...) ta miała zostać wyprodukowana w (...) o mocy całkowitej 30 MW składającej się z 12 turbin o mocy 2,5 MW każda firmy (...), która miała zostać wybudowana przez powoda ze środków pochodzących z kredytu długoterminowego. Umowa zawarta została na czas określony wynoszący 15 lat od daty jej wejścia w życie pod warunkiem, iż koncesja na obrót energią elektryczną uzyskana przez powoda zostanie przedłużona lub odnowiona na określony okres za zgodą stron. W art. 14 ust. 7 pkt d) przewidziano możliwość rozwiązania umowy (...) przez obie strony w przypadku rozwiązania umowy sprzedaży energii elektrycznej nr (...) z dnia 12 kwietnia 2010 r. Jednocześnie strony przewidziały możliwość rozwiązania umowy (...) ze skutkiem natychmiastowym poprzez doręczenie drugiej stronie zawiadomienia o rozwiązaniu umowy:

- przez powoda w przypadku utraty koncesji przez pozwanego na obrót energią elektryczną i nieuzyskania nowej koncesji w ciągu 6 miesięcy,
- przez pozwanego w przypadku nieuzyskania przez powoda koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej lub jej utraty i nieuzyskania nowej koncesji w ciągu 5 miesięcy,
- przez powoda w sytuacji, gdy pozwany nie dokona zapłaty kwot należnych powodowi na podstawie niniejszej umowy z chwilą ich wymagalności, jeżeli suma takich niezapłaconych lub opóźnionych płatności przekracza 100.000 zł, a zakres opóźnienia którejkolwiek z kwot należnych powodowi przekracza 30 dni, pomimo wystosowania przez powoda dwóch pisemnych wezwań do zapłaty. Przy czym strona uprawniona do rozwiązania umowy na podstawie art. 14 ust. 7 a), b) i c) miała prawo rozwiązać umowę ze skutkiem natychmiastowym poprzez doręczenie drugiej stronie zawiadomienia o rozwiązaniu umowy, o ile naruszone zobowiązanie nie zostało naprawione w terminie 30 dni od otrzymania przez stronę, która dokonała naruszenia pisemnego zawiadomienia wzywającego do jego naprawienia. Zawarcie powyższych umów poprzedzone było negocjacjami prowadzonymi przez strony, przy czym powoda reprezentował K. S. a pozwanego B. O.. Projekty umów zostały przygotowane przez powoda. W zawartych umowach pisemnych pojęcie „koncesja” nie zostało zdefiniowane w art. 2 w/w umów. W art. 2 pkt 1 c i d umowy (...) zdefiniowano natomiast pojęcia (...) jako energii elektrycznej będącej przedmiotem sprzedaży i kupna na podstawie Umowy, wytworzonej w odnawialnym źródle, jakim jest (...) oraz (...) jako farmy wiatrowej sprzedającego znajdującej się w B., W. i D. o mocy całkowitej 30 MW, składającej się z 12 turbin o mocy 2,5 MW każda firmy (...). Na mocy aneksu nr (...) do obu umów dokonano zmiany mocy całkowitej 30 MW na 32,5 MW oraz ilości turbin z 12 na 13 turbin o mocy 2,5 MW każda, firmy (...). Zawarcie obu umów przez powoda z jednym kontrahentem i powiązanie obu umów ceną pakietową wynikało z sugestii banku finansującego budowę farmy wiatrowej, w którego ocenie takie rozwiązanie miało zapewnić powodowi przychody na spłatę kredytu.

W dniu 19 stycznia 2012 r. zawarta została pomiędzy powodem, pozwanym oraz z (...) Bank SA w W. jako agentem działającym w imieniu kredytodawców kredytujących budowę (...). W pkt b) w/w umowy przewidziano, iż pozwany nie rozwiąże ani nie złoży wypowiedzenia Umowy lub Umów Odbioru w całości lub w części ani nie podejmie żadnych czynności wobec lub przeciwko kredytobiorcy lub jakimkolwiek jego aktywom bez doręczenia (...) Bank SA w W. pisemnego zawiadomienia z wyprzedzeniem co najmniej 45 dni, określającego: proponowaną datę rozwiązania, Umów odbioru lub podjęcia innych niekorzystnych działań, podstawy rozwiązania Umów Odbioru lub podjęcia innych niekorzystnych działań oraz szczegółowe informacje na temat wszelkich niespłaconych zobowiązań Kredytobiorcy wynikających z umów odbioru, w tym wszelkich kwot należnych od Kredytobiorcy na rzecz wykonawcy. Następnie pozwany w dniu 6 lutego 2012 r. przy potwierdzeniu odbioru od powoda zawiadomienia o zawarciu umowy przelewu na rzecz (...) Bank SA określonych uprawnień wynikających z umowy (...) i umowy (...) zobowiązał się do nie

wypowiedzenia ani nie rozwiązania powyższych umów, jak również nie podjęcia żadnych innych negatywnych działań, jeżeli uprzednio nie doręczy agentowi stosownego zawiadomienia.

Zgodnie z przepisami prawa energetycznego, warunkiem uzyskania koncesji na każdą z turbin było jej wybudowanie, a następnie uzyskanie przez powoda pozwolenia na użytkowanie każdej z turbin. Powód uruchamiał turbiny etapami, a okres wytwarzania energii bez koncesji nie mógł przekraczać 90 dni. W dniu 11 stycznia 2013 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki uwzględniając w części wniosek powoda o wydanie koncesji wydał decyzję częściową, nr (...)/RWr, na podstawie której udzielił powodowi koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej w odnawialnym źródle energii, elektrowni wiatrowej ((...)) o nazwie: „Park Elektrowni (...), przy użyciu trzech

jednostek wytwórczych ((...)) o łącznej mocy

zainstalowanej 7,5 MW (3x2,5 MW) na okres od dnia 11 stycznia 2013 r. do

dnia 31 grudnia 2030 r. Następnie w dniu 24 kwietnia 2013 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał decyzję nr

(...)/RWr, na podstawie której udzielił powodowi koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej w odnawialnym źródle energii, elektrowni wiatrowej ((...)) o nazwie: Park Elektrowni (...), przy użyciu 13 jednostek wytwórczych ((...)) o łącznej mocy zainstalowanej 32,5 MW (13x2,5 MW) na okres od dnia 11 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. Powód zgodnie z wiążącą strony umową, wysłał pozwanemu kserokopię częściowej decyzji z dnia 11 stycznia 2013 r. Pismem z dnia 3 kwietnia 2013 r. pozwany wezwał powoda do przedłożenia kserokopii koncesji na pozostałe 10 jednostek wytwórczych w terminie 3 dni roboczych od dnia otrzymania pisma. Zaznaczył jednocześnie, iż wobec nie przedłożenia koncesji, niniejsze pismo stanowi wypowiedzenie umowy z dnia 12 kwietnia 2010 r. Nr (...). Wskazał, że wypowiedzenie to z zachowaniem 1-miesięcznego terminu wypowiedzenia dotyczy tej części mocy Parku Elektrowni (...), która do dnia 31 marca 2013r. nie została objęta rozszerzoną koncesją na wytwarzanie energii elektrycznej. W odpowiedzi na przedmiotowe wezwanie powód w piśmie z dnia 12 kwietnia 2013r. poinformował pozwanego o uzyskaniu koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej w zakresie 3 turbin wiatrowych o łącznej mocy 7,5 MW, wskazując, że w jego ocenie brak było podstaw do wypowiedzenia umowy na podstawie art. 17 ust. 10 (...). Pozwany w piśmie z dnia 26 kwietnia 2013 r. w nawiązaniu do swojego pisma z dnia 12 kwietnia 2010r. powołując się na art. 17 ust. 10 umowy (...) i niedostarczenie przez powoda pełnej koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej do dnia 31 marca 2012 r. wskazał, że z uwagi na rozwiązanie umowy (...) w części nie objętej koncesją na wytwarzanie energii elektrycznej wnosi o przesłanie (...) (...)(...) zawierających ilość (...) Elektrycznej z farmy wiatrowej przeznaczonych do sprzedaży wyłącznie jednostek wytwórczych objętych koncesją uzyskaną decyzją Prezesa (...) z dnia 31 marca 2013r. czyli jednostek B2, B4 oraz B5, co technicznie oznaczało począwszy od 5 maja 2013r. przesyłanie zgłoszeń ZUP wyłącznie dla jednostek wytwórczych objętych koncesją uzyskaną decyzją Prezesa (...) z dnia 31 marca 2013r. czyli jednostek B2, B4 oraz B5. W dniu 26 kwietnia 2013r. pozwany złożył powodowi również oświadczenie o rozwiązaniu Ramowej Umowy Sprzedaży Praw Majątkowych wynikających ze Świadczeń Pochodzenia Nr (...) /I(umowy (...)), powołując się na art. 14 ust. 7 pkt d), podając jako podstawę fakt częściowego wypowiedzenia umowy (...). Pozwany o zamiarze złożenia powodowi ww. oświadczeń nie uprzedził (...) BANK S.A. w W..

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Sąd I instancji wskazał, że ustalony stan faktyczny był pomiędzy stronami bezsporny. Strony nie kwestionowały zawarcia umów. Bezspornym pozostawał także fakt wydania w dniu 11 stycznia 2013 r. przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki decyzji częściowej, na podstawie której udzielono powodowi koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej w odnawialnym źródle energii, elektrowni wiatrowej ((...)) o nazwie: Park Elektrowni (...), przy użyciu trzech jednostek wytwórczych (oznaczonych: B2, B4 i B5) o łącznej mocy zainstalowanej 7,5 MW (3x2,5 MW) na okres od dnia 11 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. oraz wydania w dniu 24 kwietnia 2013 r. decyzji, na podstawie której udzielono powodowi koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej w odnawialnym źródle energii, elektrowni wiatrowej ((...)) o nazwie: Park Elektrowni (...), przy użyciu 13 jednostek wytwórczych. Strony nie

kwestionowały także tego, że do dnia 31 marca 2014 r. powód nie dysponował koncesją na dziesięć jednostek wytwórczych wchodzących w skład (...).

Sąd Okręgowy uznał, że dokonane przez pozwanego wypowiedzenie części umowy z dnia 12 kwietnia 2010 r. Sprzedaży (...) Elektrycznej Wytwarzanej w (...) Nr (...) (umowa (...)) było skuteczne. Jak wynika z treści art. 17 ust 10 ww. umowy i postanowień aneksu nr (...) z dnia 22 sierpnia 2012r. umowa (...) mogła zostać wypowiedziana przez pozwanego z zachowaniem 1-miesięcznego terminu wypowiedzenia, w przypadku nie otrzymania przez powoda koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej do dnia 31 marca 2013 r. Bezspornym było, że do dnia 31 marca 2013r. powód nie uzyskał koncesji na wszystkie 13 jednostek wytwórczych znajdujących się na (...). Prezes Urzędu Regulacji Energetyki dnia 11 stycznia 2013 r. wydał jedynie decyzję częściową w przedmiocie udzielenia powodowi koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej w odnawialnym źródle energii, elektrowni wiatrowej ((...)) o nazwie: Park Elektrowni (...), przy użyciu trzech jednostek wytwórczych (oznaczonych: B2, B4 i B5) o łącznej mocy zainstalowanej 7,5 MW (3x2,5 MW) na okres od dnia 11 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. W konsekwencji na dzień 31 marca 2013r. dysponował koncesją na trzy spośród trzynastu jednostek wytwórczych, które znajdują się na w/w (...). W rozpoznawanej sprawie niemożliwe było ustalenie na mocy art.65kc, jaki był zgodny zamiar stron w tym zakresie w chwili zawarcia umowy. Postępowanie dowodowe wykazało bowiem, że aktualnie strony odmiennie interpretują znaczenie w/w postanowienia, w szczególności co do tego, czy do dnia 31 marca 2013r. powód obowiązany był przedstawić koncesję na wszystkie jednostki wytwórcze znajdujące się na (...) (co było intencją pozwanego) czy też wystarczającym dla wypełnienia tego obowiązku było uzyskanie przez powoda koncesji częściowej na kilka jednostek wytwórczych na tej (...) (co było intencją powoda). To samo dotyczy wykładni zapisu art. 14 ust.7 d) umowy (...). W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu Okręgowego brak było podstaw dla ustalenia, aby rzeczywiste znacznie wymienionych zapisów umów było odmiennie od ich dosłownego brzmienia tym bardziej, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie nie wykazało, aby pozwana akceptowała przy wspólnej realizacji którejkolwiek z umów z grupą (...), przyjętą przez powoda praktykę uzyskiwania koncesji częściowych dla uznania spełnienia warunku uzyskania koncesji dla wszystkich turbin w umówionym terminie. Jeśli strony nie przyjęły tego samego znaczenia, za prawnie wiążące należy uznać znaczenie ustalone według obiektywnego wzorca wykładni, które jest wynikiem starannych zabiegów interpretacyjnych obiektywnego adresata. Przyczyną takiego rozumowania jest potrzeba ochrony adresata oświadczenia. Przemawia za tym, aby nadane znaczenie było zrozumiałe i dostępne dla adresata, tak by, każdy uczestnik obrotu prawnego znajdujący się w analogicznej sytuacji, dysponujący takim samym zakresem wiedzy o oświadczeniu i towarzyszących mu okolicznościach, zrozumiałby je tak samo (Por. wyrok SN z 20.05.1997 r., II CKN 171/97, Lex nr 79942). Przy wykładni woli stron ujętej w formie pisemnej sens oświadczenia ustala się przyjmując za podstawę wykładni przede wszystkim tekst dokumentu.

Sąd I instancji podzielił poglądy doktryny i judykatury, że wątpliwości interpretacyjne, które nie dają się usunąć w drodze ogólnych dyrektyw wykładni oświadczeń woli, powinny być rozstrzygnięte na niekorzyść strony, która zredagowała tekst je wywołujący (in dubio contra proferentem). Ryzyko nie dających się usunąć, w drodze ogólnych dyrektyw wykładni oświadczeń woli niejasności tekstu umowy powinna ponieść ta strona, która tekst zredagowała a w rozpoznawanej sprawie stroną tą był powód.

Kierując się powyżej przedstawionymi regułami wykładni Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że zapis art. 17 ust 10 umowy (...) przewidywał prawo kupującego - pozwanego do wypowiedzenia umowy w przypadku nie uzyskania koncesji na wszystkie jednostki wytwórcze wybudowane na (...). Wprawdzie strony nie doprecyzowały w umowie pojęcia „uzyskanie koncesji” jednakże w omawianym postanowieniu przewidziano, iż umowa może zostać wypowiedziana przez Kupującego w przypadku nieotrzymania przez Sprzedawcę koncesji na wytwarzanie (...) Elektrycznej do dnia 31 grudnia 2012r. Użyte w tym postanowieniu określenie (...) odsyła, jak słusznie zauważa pozwany do określonej w art. 2 umowy definicji (...) a w dalszej kolejności (...). Analiza przyjętych w umowie obu definicji z uwzględnieniem zmian wprowadzonych aneksem nr (...) z dnia 17 stycznia 2013r. daje podstawę do wykładni, iż w art. 17 ust 10 umowy (...) przewidziano prawo do wypowiedzenia umowy przez powoda w przypadku nieotrzymania przez Sprzedającego do dnia 31 marca 2013r. koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej będącej przedmiotem sprzedaży i kupna na podstawie w/w umowy, wytworzonej w (...) znajdującej się w B., W. i D. o mocy

całkowitej 32,5m MW, składającej się z 13 turbin o mocy 2,5 MW każda. W postanowieniu tym chodzi więc o uzyskanie koncesji na wszystkie turbiny przewidziane na w/w farmie. Powód na dzień 31 marca 2013r. nie posiadał koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej wytworzonej w (...) znajdującej się w B., W. i D. składającej się z 13 turbin o mocy 2,5 MW każda. Posiadał bowiem koncesję na 3 z 13 jednostek wytwórczych. W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że powód nie spełnił przewidzianego umową terminu do uzyskania koncesji. Wydana przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki decyzja częściowa, nr (...)/RWr udzielała powodowi koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej w odnawialnym źródle energii elektrowni wiatrowej ((...)) o nazwie: Park Elektrowni (...), jedynie według zakresu, zasad i warunków w niej określonej. Niezależnie zatem od tego czy Koncesja jest tylko jedna - niewątpliwie na dzień 31 marca 2013r. powód był koncesjonariuszem na wytwarzanie energii elektrycznej w (...) jedynie co do trzech jednostek wytwórczych (oznaczonych: B2, B4, B5) o łącznej mocy zainstalowanej 7,5 MW (3x2,5 MW). Koncesją tą nie zostało objętych pozostałych dziesięć jednostek wytwórczych, na które koncesję powód otrzymał dopiero 24 kwietnia 2013 r. Tym samym powód uzyskując koncesję jedynie na trzy z trzynastu jednostek wytwórczych do zakreślonego przez strony terminu przypadającego na dzień 31 marca 2013 r., nie spełnił warunku umownego dotyczącego uzyskania koncesji do dnia 31 marca 2013 r. na wszystkie jednostki wytwórcze. W związku z powyższym nie uzyskanie przez powoda koncesji na wszystkie jednostki wytwórcze spowodowało, iż po stronie pozwanego powstało uprawnienie do wypowiedzenia niniejszej umowy w części, co do której powód nie otrzymał koncesji do dnia 31 marca 2013r. tj. co do pozostałych dziesięciu jednostek wytwórczych, co do których nie otrzymał koncesji do dnia 31 marca 2013 r. Wprawdzie umowa (...) w art 17 ust. 10 nie przewidywała wprost możliwości jej wypowiedzenia w części, ale możliwość wypowiedzenia umowy w części wynika z podzielności świadczeń przewidzianych w/w umowy.

Zgodnie z treścią art. 379§ 2 k.c., świadczenie jest podzielne, jeżeli może być spełnione częściowo bez istotnej zmiany przedmiotu świadczenia lub wartości. Przyjmuje się, że świadczenia rzeczy oznaczonych co do gatunku oraz świadczenia pieniężne mają charakter podzielny. Skoro zatem do przeniesienia własności energii stosuje się przepisy o rzeczach oznaczonych co do gatunku, to świadczenie to ma charakter podzielny. Fakt podzielności umowy (...) wynika również wprost z możliwości uzyskania decyzji częściowej, którą Prezes (...) w odniesieniu do trzech turbin wydał dnia 11 stycznia 2013r. Przede wszystkim zwrócić należy uwagę, iż świadczenie powódki obejmowało produkcję i sprzedaż energii elektrycznej wytwarzanej przez 13 turbin wiatrowych każda o mocy 2,5 MW, planowanej do wytworzenia w każdej godzinie każdego Okresu Rozrachunkowego. Wobec tego pozwana mogła kupować od powódki energię elektryczną wytworzoną łącznie na (...) przez wszystkie lub niektóre turbiny byleby była to całość produkowanej na (...) energii, a jej wolumen był zgodny ze złożonymi prognozami. Wobec powyższego należy zgodzić się z pozwanym, że przedmiot świadczenia, jakim była produkcja i sprzedaż energii elektrycznej, nie ulegał zmianie niezależnie od tego, czy energia byłaby kupowana łącznie ze wszystkich turbin, czy też z każdej turbiny osobno a to oznacza, że części świadczenia zachowują wszystkie właściwości całego świadczenia. Także wartość świadczenia nie uległaby zmianie, ponieważ wynagrodzenie powódki obejmowałoby albo sumę wynagrodzeń za energię zakupioną z poszczególnych turbin albo iloczyn ilości sprzedanej energii łącznie z turbin i uzgodnionej ceny za MWh. Te wszystkie okoliczności, zdaniem Sądu Okręgowego, przemawiają za podzielnością świadczeń wynikających z umowy (...), a w konsekwencji za dopuszczalnością rozwiązania jej na skutek wypowiedzenia w części.

Skoro zatem powód nie uzyskał koncesji na wszystkie z 13 turbin (...) objętej umową (...) pozwany w oparciu o zapis art. 17 ust. 10 umowy posiadał uprawnienie do wypowiedzenia łączącej strony umowy w części. Zapis art. 17 ust. 6 b umowy stanowił odrębną przewidzianą w umowie podstawę do rozwiązania umowy (...) w trybie natychmiastowym. W ocenie Sądu I instancji oba zapisy nie wykluczały się i mogły stanowić samoistną podstawę do rozwiązania umowy czy to w trybie natychmiastowym czy w drodze wypowiedzenia. Sąd Okręgowy nie podzielił także stanowiska powoda, iż brak zawiadomienia banku o zamiarze wypowiedzenia umowy (...) stanowiący naruszenie obowiązków Umowy Bezpośredniej skutkuje bezskutecznością dokonanego przez pozwanego wypowiedzenia tej umowy. Zwrócić należy uwagę, iż Umowa Bezpośrednia nie przewiduje żadnych sankcji za naruszenie obowiązku notyfikacji. Umowa ta, na co słusznie zwrócił uwagę pozwany, nie uzależnia złożenia przez pozwaną spółkę oświadczeń o rozwiązaniu lub wypowiedzeniu umów (...) i (...) od zgody banku. Nie mamy tu zatem do czynienia ze zgodą osoby trzeciej w rozumieniu art. 53 k.c. ani warunkiem w rozumieniu art. 89 k.c. W ocenie Sądu I instancji powstępowanie dowodowe nie wykazało aby intencją stron umowy bezpośredniej była bezskuteczność oświadczeń pozwanego o wypowiedzeniu

lub rozwiązaniu w/w umów w przypadku naruszenia obowiązku notyfikacji. Sąd podziela stanowisko pozwanego, iż gdyby taka podzielnosc umowy (...) wynika również wprost z możliwości uzyskania decyzji częściowej, którą Prezes (...) w odniesieniu do trzech turbin wydał dnia 11 stycznia 2013r. Przede wszystkim zwrócić należy uwagę, iż świadczenie powódki obejmowało produkcję i sprzedaż energii elektrycznej wytwarzanej przez 13 turbin wiatrowych każda o mocy 2,5 MW, planowanej do wytworzenia w każdej godzinie każdego Okresu Rozrachunkowego. Wobec tego pozwana mogła kupować od powódki energię elektryczną wytworzoną łącznie na (...) przez wszystkie lub niektóre turbiny byleby była to całość produkowanej na (...) energii, a jej wolumen był zgodny ze złożonymi prognozami. Wobec powyższego należy zgodzić się z pozwanym, że przedmiot świadczenia, jakim była produkcja i sprzedaż energii elektrycznej, nie ulegał zmianie niezależnie od tego, czy energia byłaby kupowana łącznie ze wszystkich turbin, czy też z każdej turbiny osobno a to oznacza, że części świadczenia zachowują wszystkie właściwości całego świadczenia. Także wartość świadczenia nie uległaby zmianie, ponieważ wynagrodzenie powódki obejmowałoby albo sumę wynagrodzeń za energię zakupioną z poszczególnych turbin albo iloczyn ilości sprzedanej energii łącznie z turbin i uzgodnionej ceny za MWh. Te wszystkie okoliczności, zdaniem Sądu Okręgowego, przemawiają za podzielnosc świadczeń wynikających z umowy (...), a w konsekwencji za dopuszczalność rozwiązania jej na skutek wypowiedzenia w części.

Skoro zatem powód nie uzyskał koncesji na wszystkie z 13 turbin (...) objętej umową (...) pozwany w oparciu o zapis art. 17 ust. 10 umowy posiadał uprawnienie do wypowiedzenia łączącej strony umowy w części. Zapis art. 17 ust. 6 b umowy stanowił odrębną przewidzianą w umowie podstawę do rozwiązania umowy (...) w trybie natychmiastowym. W ocenie Sądu I instancji oba zapisy nie wykluczały się i mogły stanowić samoistną podstawę do rozwiązania umowy czy to w trybie natychmiastowym czy w drodze wypowiedzenia. Sąd Okręgowy nie podzielił także stanowiska powoda, iż brak zawiadomienia banku o zamiarze wypowiedzenia umowy (...) stanowiący naruszenie obowiązków Umowy Bezpośredniej skutkuje bezskutecznością dokonanego przez pozwanego wypowiedzenia tej umowy. Zwrócić należy uwagę, iż Umowa Bezpośrednia nie przewiduje żadnych sankcji za naruszenie obowiązku notyfikacji. Umowa ta, na co słusznie zwrócił uwagę pozwany, nie uzależnia złożenia przez pozwaną spółkę oświadczeń o rozwiązaniu lub wypowiedzeniu umów (...) i (...) od zgody banku. Nie mamy tu zatem do czynienia ze zgodą osoby trzeciej w rozumieniu art. 63 k.c. ani warunkiem w rozumieniu art. 89 k.c. W ocenie Sądu I instancji powstępowanie dowodowe nie wykazało aby intencją stron umowy bezpośredniej była bezskuteczność oświadczeń pozwanego o wypowiedzeniu lub rozwiązaniu w/w umów w przypadku naruszenia obowiązku notyfikacji. Sąd podziela stanowisko pozwanego, iż gdyby taka była intencja wszystkich stron Umowy Bezpośredniej- skutek ten zostałby określony w treści zawartej umowy.

Sąd Okręgowy natomiast uznał, że bezskuteczne jest dokonane przez pozwanego wypowiedzenie umowy z dnia 12 kwietnia 2010 r. Ramowej Umowy Sprzedaży Praw Majątkowych wynikających ze Świadcstw Pochodzenia Nr (...) (umowa (...)). Wbrew twierdzeniom pozwanego, umowy (...) i (...) nie są nierozzerwalne. Wniosek ten wypływa zarówno treści Preambuły do treści do umowy (...), z której wynika zamiar stron zawiązania długoletniej sprzedaży energii elektrycznej oraz z treści Preambuły do umowy (...), z której wynika zamiar stron zawiązania długoletniej sprzedaży w zakresie sprzedaży świadctw udziałowych. W ocenie Sądu I instancji obie umowy, mimo powiązania ich ceną pakietową mogą egzystować niezależnie od siebie, zostały bowiem w nich przewidziane mechanizmy pozwalające na ustalenie ceny jednostkowej sprzedaży Świadcstw Pochodzenia.

(...) elektryczna i prawa majątkowe wynikające ze świadctw pochodzenia to dwa produkty, które mogą być sprzedawane razem bądź osobno. W tym przypadku zawarcie obu umów przez powoda z pozwanym i powiązanie obu umów ceną pakietową wynikało z sugestii banku finansującego budowę farmy wiatrowej, w którego ocenie takie rozwiązanie miało zapewnić powodowi przychody na spłatę kredytu. Zdaniem Sądu Okręgowego określony w umowie (...) jej przedmiot wskazuje, iż umowa (...) może być realizowana między stronami niezależnie od obowiązywania umowy (...).

Dokonując wykładni zapisu art. 14 ust 7 d) Ramowej Umowy Sprzedaży Praw Majątkowych wynikających ze Świadcstw Pochodzenia Nr (...) (umowa (...)), zgodnie z którym umowa może zostać rozwiązana w przez obie strony w przypadku rozwiązania umowy sprzedaży energii elektrycznej wytwarzanej w (...) Nr (...) (umowa (...)), który to artykuł został wskazany przez pozwanego jako podstawa dokonanego przez pozwanego ww. wypowiedzenia,

Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż w omawianym postanowieniu umownym użyte pojęcie „ w przypadku rozwiązania umowy” interpretować należy jako skutek w postaci rozwiązania umowy a nie sposób jej rozwiązania tj. w trybie natychmiastowym czy za wypowiedzeniem. Powyższe prowadzi zaś do wniosku, iż zapis ten należy odczytywać w taki sposób, że prawo do rozwiązania umowy przez obie strony zastrzeżone powstaje w sytuacji rozwiązania umowy, tj. wówczas kiedy taki skutek nastąpi. W okolicznościach niniejszej sprawy w chwili składania przez pozwanego oświadczenia w dniu 26 kwietnia 2013 r., które to oświadczenie dotarło do powoda w dniu 29 kwietnia 2013 r., umowa (...) nadal między stronami obowiązywała, gdyż biegł miesięczny termin jej wypowiedzenia. Do upływu biegu terminu wypowiedzenia powodowi nie przysługiwało prawo rozwiązania umowy (...). Z tych względów oświadczenie pozwanego o rozwiązaniu umowy (...), które zostało złożone powodowi w dniu 29.04.2013r. nie mogło osiągnąć zamierzonego skutku tym bardziej, że jak wynika z art. 14 ust. 7 d umowy (...) w wypadku rozwiązania w tym trybie umowa ta podlegałaby rozwiązaniu ze skutkiem natychmiastowym. Ponadto zapisy preambuły do umowy (...) a określony w niej cel umowy i zamiar stron wskazują, iż zapis art. art. 14 ust 7 d) umowy (...) należy interpretować ściśle. Skoro w omawianym postanowieniu mowa jest o rozwiązaniu umowy, to kierując się w/w przesłankami Sąd Okręgowy przyjął, że prawo do rozwiązania umowy (...) stosownie do tego zapisu przysługuje strony jedynie w wypadku rozwiązania umowy (...) w całości. Wprawdzie z uwagi na to, iż umowa (...) ma charakter podzielny, to możliwe jest jej rozwiązanie w części jednakże tylko w sytuacji określonej w art. 14 ust. 7 b) umowy, kiedy powód nie uzyskałby koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej na wszystkie jednostki wytwórcze lub jej utraty i nieuzyskania nowej koncesji w ciągu 6 miesięcy. Jednakże w okolicznościach niniejszej sprawy przepis ten nie mógł stanowić podstawy do rozwiązania umowy (...), gdyż powód w dniu 29 kwietnia 2013r. a więc w dacie dojścia oświadczenia o rozwiązaniu w/w umowy posiadał koncesję na wszystkie jednostki wytwórcze. Ponadto rozwiązanie umowy w trybie natychmiastowym przewidzianym art. 14 ust. 7 b) jest możliwe tylko wówczas gdy naruszenie nie zostało naprawione w terminie 30 dni od daty wezwania. W rozpoznawanej sprawie zaś taka sytuacja nie miała miejsca. W związku z powyższym dokonane przez pozwanego wypowiedzenie należy potraktować jako bezskuteczne. Wskazując na powyższe Sąd Okręgowy na mocy art. 189 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. oddalił żądanie powoda określone w pkt 1 pozwu i uwzględnił jego roszczenie określone w pkt 2 pozwu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie III wyroku mając na względzie zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu, na podstawie art. 100 § 1 kpc.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w części tj. co do pkt I i zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1/ naruszenie art.233§1kpc polegające na:

a/ dokonaniu przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego w sposób nieprawidłowy i sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, poprzez uznanie, iż „koncesja” w rozumieniu postanowień art.17ust.10 umowy (...) powinna obejmować wszystkie turbiny (...), podczas gdy taki wniosek jest sprzeczny z treścią zebranego w sprawie materiału i z niego nie wynika;

b/ dokonaniu przez Sąd Okręgowy oceny materiału dowodowego w sposób niewszechstronny i nieuwzględnieniu istotnych okoliczności sprawy, poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż brak zawiadomienia banku o zamiarze wypowiedzenia umowy (...), stanowiący naruszenie umowy bezpośredniej, nie skutkuje bezskutecznością dokonanego przez pozwanego wypowiedzenia, bez odniesienia się przez Sąd Okręgowy do odpowiednich postanowień umowy (...) oraz potwierdzenia cesji.

2/ naruszenie art.65§1 oraz §2kc poprzez dokonanie błędnej wykładni oświadczeń woli złożonych przez powoda oraz pozwanego, a w konsekwencji uznanie, że art. 17ust.10 umowy (...) przewidywał prawo pozwanego do wypowiedzenia (...) w przypadku nieuzyskania przez powoda koncesji obejmującej wytwarzanie energii elektrycznej przez wszystkie turbiny (...) do dnia 31.03.2013r.;

Apelację od powyższego wyroku wniósł również pozwany zaskarżając go w części tj. co do pkt II oraz III i zarzucił mu naruszenie :

1/ art.233§1kpc w zw. z art.245, art.258 i art.328§2kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego polegający na pominięciu:

a/ okoliczności, że intencją towarzyszącą pozwanej przy zawarciu umowy (...) oraz ramowej umowy sprzedaży praw majątkowych tj. umowy (...) był łączny zakup energii elektrycznej i praw majątkowych, o czym wiedział powód, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, ponieważ dowodzi, że wolą stron było, aby umowy obowiązywały w odniesieniu do tej samej ilości turbin wiatrowych i przemawia za możliwością rozwiązania umowy (...) w takim zakresie, w jakim rozwiązaniu ulega umowa (...);

b/ okoliczności, że strony zgodnie przyznały, iż umowy są ze sobą ściśle powiązane, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, ponieważ dowodzi to łącznego pełnienia przez umowy wspólnej funkcji gospodarczej, a to przemawia za możliwością rozwiązania umowy (...) w takim zakresie, w jakim rozwiązaniu uległa umowa (...);

c/ okoliczności, że umowy zostały zawarte tego samego dnia, na ten sam okres, ich preambuły wzajemnie odnoszą się do siebie i wskazują na ścisły związek między tymi kontraktami, a ponadto obie umowy przewidują możliwość rozwiązania każdej z nich w przypadku wygaśnięcia drugiej, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, ponieważ dowodzi to pełnienia przez obie umowy wspólnej funkcji gospodarczej, a to przemawia za możliwością rozwiązania umowy (...) w takim zakresie, w jakim rozwiązaniu uległa umowa (...);

2/ art.233§1 w zw. z art.245 i art.328§2kpc poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, w szczególności dokumentów prywatnych, polegającą na ustaleniu, że:

a/ istnienie łącznej ceny pakietowej za energię elektryczną i świadectwa pochodzenia nie przemawia za zamiarem stron ścisłego powiązania obu umów, podczas gdy prawidłowy jest przeciwny wniosek, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, ponieważ doprowadziło Sąd do konkluzji o braku ścisłego związku między umowami, podczas gdy one są ściśle powiązane; b/ oświadczenie o wypowiedzeniu umowy (...) złożone przez pozwanego w dniu 26.04.2013r. nie mogło wyrzucić skutku ponieważ do upływu terminu wypowiedzenia powodowi nie przysługiwało prawo rozwiązania umowy (...), pomimo, że zgodnie z treścią tego oświadczenia wywierało ono skutek w następstwie rozwiązania umowy (...);

3/ dokonanie błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na: a/ braku wszechstronnej oceny materiału dowodowego i pominięciu, że : -intencją towarzyszącą pozwanej przy zawarciu umów był łączny zakup energii elektrycznej i prawa majątkowych, o czym wiedział powód, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, ponieważ dowodzi, że wolą stron było, aby umowy obowiązywały w odniesieniu do tej samej ilości turbin wiatrowych i przemawia za możliwością rozwiązania umowy (...) w takim zakresie, w jakim rozwiązaniu uległa umowa (...);

- strony zgodnie przyznały, iż umowy są ze sobą ściśle powiązane, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, ponieważ dowodzi to łącznego pełnienia przez umowy wspólnej funkcji gospodarczej, a to przemawia za możliwością rozwiązania umowy (...) w takim zakresie, w jakim rozwiązaniu uległa umowa (...);

-umowy (...) i (...) zostały zawarte tego samego dnia, na ten sam okres czasu, a ich preambuły wzajemnie odnoszą się do siebie i wskazują na ścisły związek między kontraktami, a ponadto obie umowy przewidują możliwość rozwiązania każdej z nich w przypadku wygaśnięcia drugiej, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, ponieważ dowodzi to pełnienia przez obie umowy wspólnej funkcji gospodarczej, a to przemawia za możliwością rozwiązania umowy (...) w takim zakresie, w jakim rozwiązaniu uległa umowa (...); b / wyciągnięciu ze zgromadzonego materiału dowodowego nielogicznych wniosków, że istnienie łącznej ceny pakietowej za energię elektryczną i świadectwa pochodzenia nie przemawia za zamiarem stron ścisłego powiązania obu umów, podczas gdy prawidłowy jest przeciwny wniosek, co

miało istotny wpływ na wynik sprawy, ponieważ doprowadziło Sąd do konkluzji o braku ścisłego związku między umowami, podczas gdy są one ściśle powiązane;

4/ art.65§2kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na:

- pominięciu przy wykładni postanowień umowy (...) oraz umowy (...) zamiaru stron i celu gospodarczego umów polegającego na powiązaniu umów w pakiet oraz na łącznym sprzedawaniu energii elektrycznej i świadectw pochodzenia;

- bezpodstawnym nadaniu art. 14ust.71it.d umowy (...) takiego znaczenia, że rozwiązanie na jego podstawie umowy (...) możliwe jest tylko w wypadku całkowitego wygaśnięcia między stronami stosunku z umowy (...), podczas gdy celem stron było to, aby obie umowy obowiązywały w odniesieniu do jednakowej liczby turbin wchodzących w skład (...);

5/ art.65§1kc poprzez jego błędne zastosowanie oraz niezastosowanie art. 116§ 1 w zw. z art.89kc polegające na przyjęciu, że oświadczenie pozwanego z dnia 26.04.2013r. o rozwiązaniu umowy (...) pomimo, że zostało złożone z zastrzeżeniem terminu nie mogło wyrzucić skutku w postaci rozwiązania umowy (...).

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt II poprzez oddalenie powództwa ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu oraz o zmianę wyroku w pkt III poprzez zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, jak również o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za postępowanie apelacyjne.

Obie strony wniosły odpowiedzi na apelacje strony przeciwnej, żądając ich oddalenia oraz zasądzenia na ich rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Na rozprawie w dniu 15 maja 2015r. powód cofnął swoją apelację i podtrzymał swoje stanowisko co do apelacji pozwanego wnosząc o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, że Sąd Apelacyjny podziela w niniejszej sprawie stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uzasadnieniu wyroku z dnia 13 kwietnia 2000 r. III CKN 812/98 (OSNC 2000/10/193), że sąd II instancji jest instancją merytoryczną, co oznacza, że ma obowiązek poczynić własne ustalenia faktyczne i ocenić je samodzielnie z punktu widzenia prawa materialnego. Mając to na względzie Sąd Apelacyjny uznał, że dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne są w niniejszej sprawie prawidłowe, a zatem przyjmuje je jako własne. Nie jest przy tym obowiązkiem sądu drugiej instancji powtarzanie ustaleń dokonanych przez sąd pierwszej instancji, o ile bowiem je podziela, wystarczy dać temu wyraz w uzasadnieniu (takie stanowisko zajął również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 lutego 2005 r., sygn. akt IV CK 526/04 opubl. Lex nr 177281). Należy podkreślić, że skarżący kwestionował ustalenia stanu faktycznego, jednakże sformułowanie powyższego zarzutu wskazywało na naruszenia dokonanej przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego, a nie błędów co do ustalenia stanu faktycznego.(pkt 3 zarzutów).

Twierdzenia powoda o błędnej konstrukcji zarzutów apelacji pozwanej i wniosek o jej odrzucenie jest bezzasadny, gdyż przedstawione zarzuty umożliwiają dokonanie oceny zaskarżonego wyroku w ramach kontroli instancyjnej zgodnie z art.378§1 kpc.

Należy uznać za zasadne zarzuty naruszenia art.233§1kpc oraz art.65§1kc poprzez jego błędne zastosowanie oraz niezastosowanie art.116§1 w zw. z art.89kc.

Sąd Okręgowy uwzględniając powództwo w zakresie ustalenia, że oświadczenie złożone przez pozwanego w dniu 26.04.2013r. o rozwiązaniu w części umowy (...) nie wywołało skutku prawnego oparł się na stwierdzeniu, że powyższe oświadczenie dotarło do adresata, gdy umowa (...) jeszcze obowiązywała, natomiast do upływu wypowiedzenia, nie przysługiwało pozwanemu prawo do rozwiązania umowy (...). Ponadto Sąd Okręgowy wskazał, że zapis art.14ust.7 lit d umowy (...) należy interpretować ściśle, a zatem jeżeli jest w nim mowa o rozwiązaniu umowy (...), to prawo rozwiązania umowy (...) przysługuje jedynie w wypadku rozwiązania umowy (...) w całości, a nie jako to miało miejsce w niniejszej sprawie jedynie w części.

Należy wskazać, że słusznie skarżący zarzuca brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego, albowiem z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy wysnuł nieprawidłowe wnioski, co spowodowało błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że umowy (...) i (...) są niewątpliwie powiązane ekonomicznie, funkcjonalnie i prawnie. Jak wskazuje przesłuchanie stron oraz świadków w niniejszej sprawie K. S., B. O. dla stron ważny był wspólny cel gospodarczy, a więc obie umowy miały obowiązywać w takim samym zakresie. Strony wskazywały na cel umowy, a więc na sprzedaż tego samego dobra tj. produkcji (...) Elektrycznej wytwarzanej w (...) oraz ściśle powiązanych z tą produkcją będących jej pochodną praw majątkowych pochodzących ze świadectw pochodzenia. Gdyby nie była produkowana energia elektryczna, nie byłoby też praw majątkowych - świadectw pochodzenia. Obie umowy były negocjowane łącznie między tymi samymi podmiotami, zostały zawarte w tej samej dacie i na takie same okresy czasu. W każdej z tych umów istnieje nawiązanie do drugiej umowy w wielu elementach. P. tych umów są prawie identyczne, została między stronami uzgodniona cena pakietowa tj. łączna cena za energię elektryczną i świadectwa pochodzenia. W każdej z umów tak w (...) jak i (...) zawarte jest uprawnienie do rozwiązania każdej z tych umów w przypadku rozwiązania drugiej umowy. W umowie (...) w art.15 ust.1 przewiduje się jej wejście w życie pod warunkiem i w dacie wejścia w życie umowy (...). Na podstawie takich zapisów umownych należy uznać, że zgodną wolą stron było, aby zawarte umowy wzajemnie od siebie były zależne. Niewątpliwie takie zapisy umowne świadczą o ścisłym powiązaniu przedmiotowych umów pod względem prawnym i ekonomicznym.

Dokonując natomiast oceny rozwiązania umowy (...) jakim jest pismo pozwanego z dnia 26.04.2013r. należy wskazać przede wszystkim na treść przedmiotowego oświadczenia woli. Pismo to zawiera sformułowanie „rozwiązanie umowy (...) następuje z upływem dnia 4.05.2013(dzień rozwiązania umowy (...))tj. 5.05.2013r.” (k. 173). Zgodnie z art.14 ust.7lit d umowy (...) prawo rozwiązania umowy powstaje w sytuacji rozwiązania umowy (...). W oświadczeniu z dnia 26.04.2013r. pozwana rozwiązała umowę (...) w części co do 10 turbin wiatrowych, wskazując jako przyczynę rozwiązanie w tej części umowy (...). W tym oświadczeniu wyraźnie wskazała, że wywiera ono skutek z dniem 5.05.2013r. Tak więc został zastrzeżony termin zgodnie z art. 116kc i jest to warunek zawieszający. Zgodnie z art. 116kc§1 jeżeli skutek czynności prawnej ma powstać w oznaczonym terminie, stosuje się odpowiednio przepisy o warunku zawieszającym. Zgodnie z art.89kc z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych albo wynikających z właściwości czynności prawnej, powstanie lub ustanie skutków czynności prawnej można uzależnić od zdarzenia przyszłego i niepewnego(warunek). Powyższy artykuł stwierdza zasadę dopuszczalności warunku i tylko wyjątkowo nie dopuszcza do zamieszczenia w czynności prawnej warunku, tylko gdy wynika to z właściwości czynności prawnej lub gdy ustawa na to nie pozwala. Warunek zawarty w oświadczeniu pozwanego z dnia 26.04.2013r. jest zgodny z art.89kc, albowiem powyższe oświadczenie woli jest dopuszczalne, gdyż ze względu na właściwość tej czynności prawnej, ani też w ustawie nie ma regulacji wyłączających możliwość zastrzeżenia terminu co do skutku takiego oświadczenia woli. Rozwiązanie umowy ze skutkiem natychmiastowym nie oznacza, że niemożliwym jest jej rozwiązanie z zastrzeżeniem terminu. Skutek natychmiastowy rozwiązania umowy dotyczy braku okresu wypowiedzenia, a nie terminu złożenia oświadczenia woli. Należy odróżnić skutek czynności prawnej od terminu złożenia oświadczenia woli wskazanego w tym oświadczeniu oraz chwilę złożenia takiego oświadczenia woli uregulowanego w art.61kc.

Złożenie oświadczenia woli jednej ze stron rozwiązujące umowę bez zachowania okresu wypowiedzenia może być złożone z zastrzeżeniem terminu, od którego ten skutek prawny zaczyna biec. Nie stoi tu na przeszkodzie treść

art.61kc. Zgodnie z art.90kc ziszczenie się warunku nie ma mocy wstecznej, chyba , że inaczej zastrzeżono. Zaistnienie wskazanego przez strony zdarzenia przyszłego i niepewnego powoduje jedynie skutki na przyszłość (ex nunc). W sytuacji spełnienia się warunku zawieszającego, a więc upływu terminu, czynność prawna - oświadczenie woli dopiero od tego momentu wywołuje skutki prawne tj. skutkuje rozwiązaniem umowy z tym dniem tj. 5.05.2013r. Wskazanie w oświadczeniu woli konkretnej daty tj.

terminu od którego oświadczenie to wywiera skutek, powoduje, że umowa ulega rozwiązaniu właśnie w tej dacie bez zachowania okresu wypowiedzenia. Datą w mniejszym oświadczeniu była data 5.05.2013r., a więc już po okresie wypowiedzenia umowy (...), który upłynął w dniu 4.05.2013r. Skoro powód otrzymał przedmiotowe oświadczenie woli w dniu 29.04.2013r. to zapoznał się z jego treścią przed datą, w której oświadczenie to wywołało skutek, jednak nie miało to wpływu na ważność i skuteczność tej czynności prawnej, albowiem zastrzeżenie terminu wywołania skutku tego oświadczenia woli nie jest sprzeczne, ani z wolą stron, ani też z przepisami prawa skoro art.116§1 kc wskazuje wprost, że skutek czynności prawnej może powstać w oznaczonym terminie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego uzasadniony jest również zarzut dotyczący błędnej wykładni art. 14ust.71itd umowy (...). Sąd Okręgowy uznał, że warunkiem rozwiązania umowy (...) jest wcześniejsze rozwiązanie umowy (...) w całości. W świetle tegoż postanowienia umownego i treści całej umowy, a szczególności zapisu art. 15 ust.1 umowy (...) co do wejścia w życie umowy (...) i art.18ust. 1 umowy (...) w zakresie wymogu uzyskania koncesji nie sposób wywieść takiego wniosku. Otóż brak koncesji na 10 turbin wiatrowych był bezpośrednią przyczyną wypowiedzenia częściowego umowy (...) i w taki samym zakresie w świetle wskazanych wyżej zapisów umownych można uznać, że pozwany był uprawniony do wypowiedzenia umowy (...).

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie budzi wątpliwości, że istnieje podzielność świadczeń w zakresie umowy (...) i (...), na co wskazał Sąd Okręgowy. Tak więc częściowe rozwiązanie umowy (...) jest dopuszczalne w sytuacji, gdy niewątpliwym jest, iż istnieje związek gospodarczy oraz prawny obu umów, a intencją stron było ich wspólne funkcjonowanie w obrocie gospodarczym. Tak więc częściowe rozwiązanie umowy (...) niewątpliwie daje uprawnienie do rozwiązania częściowo, w tym samym zakresie umowy (...). Wskazując na powyższe należało uznać, że taka wykładnia art. 14ust.71it d umowy (...) jest zgodna z treścią tego postanowienia umownego, gdyż tej kwestii bezpośrednio umowa nie reguluje, ale wynika z wykładni oświadczeń woli zgodnie z art.65kc.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na mocy art.386§1kpc zmienił zaskarżony wyrok w pkt II w ten sposób, że oddalił powództwo o ustalenie, że oświadczenie złożone przez pozwanego w piśmie z dnia 26.04.2013r. o rozwiązaniu w części ramowej umowy sprzedaży praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia z dnia 12.04.2010r. nie wywołało skutku prawnego i w rezultacie umowa ta pozostaje w mocy co do wszystkich swoich postanowień.

Konsekwencją zamiany wyroku w tym zakresie było to, że powód również w tej części przegrał proces, co skutkowało również zmianą pkt III w zakresie kosztów procesu. Powód w niniejszej sprawie dochodził dwóch roszczeń o ustalenie, a więc doszło do kumulacji roszczeń, a to wymagało kumulacji wartości kosztów zastępstwa procesowego, które wyniosło po 7200zł oraz opłata od pełnomocnictwa 17zł, łącznie kwotę 14.217zł. O kosztach orzeczono na mocy art.98§1kpc, art.99kpc , w zw. z art.108§1kpc w zw. z § 12 ust.1pkt1 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, mając na uwadze to, że powód w całości przegrał sprawę.

Powód na rozprawie w dniu 15 maja 2015r. cofnął apelację w całości, wobec tego umorzono postępowanie apelacyjne na mocy art.391§2kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na mocy art.98§1kpc, art.99kpc , w zw. z art.108§1kpc w zw. z § 12ust.1pkt1 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, mając na uwadze to, że powód w całości przegrał sprawę.